

Kjerkegor u prvom od poučnih govora, pod naslovom "Iščekivanje vere", pravi razliku između želje i iščekivanja kao dva odnosa spram budućnosti. U želji se osoba odnosi spram određene budućnosti u kojoj traži ispunjenje vlastite želje. Kjerkegor kao primer koristi fenomen želja koje izražavamo spram sebe ili spram drugih za novu godinu. Na prvi pogled ove želje su bezazlene. Ali kad razmišljamo kakav odnos spram budućnosti stoji u ovim željama vidimo da je dati odnos zapravo strepnja drži Kjerkegor, i da je željenje odbijanje budućnosti. Čini nam se da je želja pozvana nekom privlačnom mogućnošću ali ona zapravo dolazi od strepnje kao one koja projektuje želju.

Strepnju Kjerkegor određuje kao oblik želje. Naime, privlačna sila buduće mogućnosti jeste mera odbojne sile mogućnosti koje data mogućnost isključuje. Unutar horizonta želje smisao budućnosti sveden je na ispunjenje prošlosti (prošle želje), a smisao prošlosti je postao zavisao od njegovog ispunjenja u budućnosti. Međutim, očekivanje je odnos spram budućnosti kao takve, dakle ne ove ili one budućnosti. To je očekivanje pobeđe, očekivanje samo je pobeđa nad mogućnošću koja se očekuje. Očekivanje je u tom smislu krug - očekivanje pobeđe je samo pobeđa očekivanja.

U tekstu "Dobiti vlastitu dušu u čekanju" Kjerkegor pravi razliku između dve vrste očekivanja. Očekivanja se uobičajeno vidi kao način ispunjenja želje. Autentično čekanje ne može biti razdvojeno od rezultata, ono nije sredstvo nekog cilja. Očekivanje kao takvo obrće odnos između subjekta i sveta. Zadatak nije dobiti svet, već dobiti sebe unutar sveta - Kjerkegor kaže: "Svet može biti pridobijen samo kad pridobijem sebe..." Osoba može dobiti sebe jedino u čekanju. Očekivanje je time način egzistiranja u svetu koji se odupire vladanju sveta, ali se pri tome ne odupire silom nego izdržljivošću. Tako sam Kjerkegor kaže: